

„Csodálatos olvasmány!
Pontosan ezt kerestem, és imádtam.
Így kell megírni egy fiataloknak szóló regényt.”
– *Anjena, amazon*

JUST LISTEN

figyelj rám!

fine
selection

SARAH DESSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

S A R A H D E S S E N

JUST LISTEN

figyelj rám!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

A legjobb kiút mindig az, melyet végigjársz.

– Robert Frost

Első fejezet

A REKLÁMOT MÉG ÁPRILISBAN, a történetek előtt forgattam, és azon nyomban el is felejtkeztem róla. Néhány hete aztán elkezdte játszani a tévé, és hirtelen ott voltam mindenütt.

A futógépek fölött sorakozó képernyőkön az edzőteremben. A posztai monitoron, amely elvileg arról terelné el az ember figyelmét, milyen régóta vár a sorára. És most a szobám tévéjén, miközben az ágyam szélén kuporogva, ökölbe szorított kézzel próbáltam rávenni magam, hogy felálljak és elinduljak.

– Újra eljött az idő...

Meredten néztem öt hónappal ezelőtti önmagamat a képernyőn. Kerestem a különbségeket, valami látható bizonyítékát a történeteknek. Ám először az döbbenett meg, milyen furcsa, hogy tükör vagy fénykép nélkül látom viszont magam. Soha nem tudtam ehhez hozzászokni, ennyi idő után sem.

– Focimeccsek! – Néztem, ahogy beszélek. A pomponlányok egyenruháját viseltem, babakék színben, szorosan összefogott hajam lófarokban lógott, és egy hatalmas megafont szorongattam, azt a fajtát, amelyet már senki nem használ, rajta egy nagy K betűvel.

– Magolás! – Vágás után már egy skót kockás szoknya volt rajtam, meg egy barna, rövid derekú pulcsi. Eszembe jutott, mennyire viszkettem benne, és milyen rossz érzés volt felvenni, amikor végre melegebbre fordult az idő.

– És persze társasági élet! – Előrehajoltam, úgy néztem a képernyőn lévő magamat, aki most farmerben és csillogó felsőben ült egy padon. A kamera felé fordulva beszéltem, miközben egy csoport lány némán traccsolt mögöttem.

A friss diplomás, kislíúsan fiatalos rendező elmagyarázta nekem a reklámja koncepcióját. Az alkotását.

– A lány, akinek mindene megvan – mondta, és karjával kört írt le a levegőben, mintha mindössze ennyiből állna bemutatni valami hatalmas, megfoghatatlan dolgot. Nyilván egy megafon, némi sütnivaló meg egy nagy halom barát szükségeltetik csak hozzá. Az utóbbi határozottan ironikus voltán elidőztem volna még, de képernyős-énem már folytatta:

– Ez mind idén történik! – mondtam. Ekkor már egy rózsaszín estélyi ruha volt rajtam, átvetve rajta egy BÁLKIRÁLYNŐ feliratú selyemszalag. Egy szmokingos fiú lépett hozzám, és felém nyújtotta a karját. Belekaroltam, és széles mosollyal néztem rá. A srác másodéves volt a helyi egyetemen, és jórészt magában gubbasztott a forgatáson, bár később, amikor már indulóban voltam, elkérte a telefonszámomat. Hogy felejtettem el mindezt?

– A legjobb sztorik! – mondta ekkor a képernyős-énem. – A legjobb emlékek! És mindegyikhez találsz megfelelő ruhát a Kopf áruházban.

A kamera egyre jobban rám közelített, végül már csak az arcomat lehetett látni, minden más a távolba veszett. Ez még az előtt a bizonyos este előtt volt: a Sophie-val történtek előtt, és ez előtt a hosszú, magányos, titkokkal és csennel teli nyár előtt. Az én életem felfordult,

ám a reklám-lánnyal minden rendben volt. Ez tisztán látszott abból, amilyen magabiztossággal nézett rám és a világra, miközben újra beszélni kezdett.

– Tedd ezt az évedet az eddigi legjobbá! – mondta, és én elakadó lélegzettel vártam a következő mondatot, az utolsót, amely ezúttal végre igaz volt. – Ideje visszatérni a suliba!

A képkocka kimerevedett, és megjelent alattam a Kopf áruház logója. Néhány pillanat, és jön majd egy fagyasztottgofri-reklám vagy az időjárás-jelentés. A tizenöt másodpercemet újabb reklám követi, de ezt már nem vártam meg. Felkaptam a távirányítót, kikapcsoltam magam, és kiléptem az ajtón.

Több mint három hónapom volt felkészülni a Sophie-val való találkozáásra. Azonban most, hogy eljött az idő, még mindig nem álltam készen.

Az első csengetés előtt értem a parkolóba, és próbáltam elég erőt összekaparni ahhoz, hogy kiszálljak a kocsiból, és hivatalosan is kezdetét vehesse az év. Beszélgető, nevetgélő emberek özönlöttek mellettem az iskolaudvar felé, én pedig továbbra is a talánokon tépelődtem: talán már túltette magát rajta. Talán történt valami más a nyáron, ami jobban lekötötte, mint a mi kis drámánk. Talán sosem volt olyan súlyos a dolog, ahogyan hittem. Mindez elég valószínűtlen volt, de nem teljesen esélytelen.

Az utolsó pillanatig ültem ott, végül kivettem a kocsikulcsot a gyújtásból. Amikor aztán megragadtam az ajtó fogantyúját, és az ablak felé fordultam, hirtelen ott állt Sophie.

Egy pillanatig csak bámultuk egymást. Azonnal észrevettem rajta a változásokat: sötét, göndör haja rövidebb lett, és új fülbevalót viselt.

Lefogyott, már ha ez egyáltalán lehetséges volt, és megszabadult a vastag szemkihúzódtól, amit előző tavasszal használt. Természetesebbre cserélte a megjelenését, csupa bronzra meg rózsaszínre. Eltűnődtem, vajon ő mi újat lát bennem.

Épp ez járt a fejemben, amikor Sophie kinyitotta tökéletes száját, összeszűkültek tekintetét rám emelte, és meghozta az ítéletet, melyre egész nyáron vártam:

– Ribanc!

A köztünk lévő üveg nem tompította a hangokat, sem az elhaladó emberek reakcióját. Láttam, ahogy egy lány a tavalyi angolórámról sandán néz, egy másik lány pedig, egy idegen, hangosan felnevet.

Sophie kifejezéstelen arccal sarkon fordult, átvette a táskáját a vállán, és elindult az iskolaudvar felé. Arcomba vér szökött, éreztem magamon az emberek tekintetét. Nem álltam készen erre, bár valószínűleg soha nem is állnék, és a tanévkezdés, mint oly sok más, nem várt. Nem volt más választásom, mint kiszállni az autóból a figyelő tekintetek kereszttüzeiben, és nekivágni, eltökélten és egyedül. Így tettem tehát.

Négy évvel ezelőtt találkoztam először Sophie-val; a hatodik osztály után, a nyár elején. A közeli strandon ácsorogtam a büfénél. Két nedves egydolláros szorongattam, amiből kólát akartam venni, és egyszer csak éreztem, hogy valaki mögém lép. Hátranéztem, és ott állt ez a vadidegen lány, parányi narancssárga bikiniben és hozzáálló vastag talpú strandpapucsban.

Olajbarna bőre volt, sűrű, göndör haját magas lófarokban fogta hátra, fekete napszemüveget viselt, és unottan, türelmetlenül nézett. A mi környékünkön, ahol mindenki ismert mindenkit, olyan volt,

mintha az égből pottyant volna oda. Nem akartam megbámulni. De úgy tűnt, ez nem sikerült.

– Mi az? – kérdezte. Láttam magam a napszemüvegében, kicsiben, eltorzulva. – Te meg *mit* bámulsz?

Éreztem, hogy vér szökik az arcomba mint mindig, amikor valaki emelt hangon beszél hozzám. Túlérzékeny voltam az emberek hanghordozására, még a tévés bírósági műsorok is felzaklattak – mindig el kellett kapcsolnom, amikor a bíró ráripakodott valakire.

– Semmit – feleltem, és visszafordultam.

Egy pillanattal később a büfében dolgozó gimnazista fiú fáradtan intett, hogy rajtam a sor. Miközben az italomat töltötte, a mögöttem álló lány jelenléte súlyként nehezedett rám. Simítgatni kezdtem a két bankjegyet az üvegpulton, és ügyeltem rá, hogy minden egyes kis gyűródést eltüntessek. Fizettem, majd odébb álltam, és görcsösen a rücskös betonútra szegeztem a tekintetem a visszaúton. Megkerültem a medencét, és letelepedtem a legjobb barátnőm, Clarke Reynolds mellé.

– Whitney azt üzeni, hogy elment – mondta Clarke, és kifújta az orrát, miközben óvatosan letettem a kólát a napozóágyam melletti járdára. – Mondtam neki, hogy gyalog is haza tudunk menni.

– Rendben – feleltem. A nővérem, Whitney, épp akkoriban szerzte meg a jogosítványát, ami azzal járt, hogy engem kellett furikáznia mindenfelé. A hazajutás feladata azonban már rám hárult, akár a strandról kellett hazamennem, ami rövid séta volt, akár a szomszédos város bevásárlóközpontjából, ami nem. Whitney már akkoriban is magának való lány volt. Az őt körülvevő tér egésze az ő *személyes* tere volt, amibe az ember már pusztán létezésével betolakodott.

Csak akkor engedélyeztem magamnak egy újabb pillantást a nancssárga bikinis lányra, miután leültem. Már eljött a büfétől, és a

medence túlsó végén állt. Egyik kezében a törülközőjét tartotta, a másikban az italát, és a padokat és napozóágyakat szemlélte.

– Tessék – mondta Clarke, és a kezembe nyomott egy pakli kártyát. – Te osztasz.

Clarke hatéves korunk óta volt a legjobb barátnőm. Rengeteg gyerek lakott a környékünkön, de a legtöbbször vagy tinédzser volt, mint a nővéreim, vagy négyéves, sőt fiatalabb, a néhány évvel korábbi bébibumm eredményeként. Amikor Clarke családja ideköltözött Washington D. C.-ből, az anyukáink találkoztak egy polgárőrséggyűlésen. Amint rájöttek, hogy egyidősek vagyunk, összeboronáltak minket, és mi azóta is együtt voltunk.

Clarke Kínában született, és féléves volt, amikor Reynoldsék örökbe fogadták. Ugyanolyan magasak voltunk, de itt nagyjából ki is fújtak a köztünk lévő hasonlóságok. Én szőke voltam, és kék szemű, tipikus Greene. Neki olyan sötét és csillogó haja volt, amelyet még soha nem láttam, sötétbarna szeme pedig szinte már feketébe hajlott. Míg én félénk voltam, de buzgón igyekeztem az emberek kedvében járni, Clarke sokkal komolyabb volt. A hanghordozása, a személyisége és a megjelenése egyaránt kimértségről és átgondoltságról árulkodott. Én idejét sem tudom, mióta modellkedtem, követve a nővéreim által kitaposott utat; Clarke viszont igazi fiús lány volt: ő focizott a legjobban a háztömbünkön, arról már nem is beszélve, mekkora mesterre volt a kártyajátékoknak, különösen a gin röminek, amiben egész nyáron át, sorozatban megvert.

– Kérhetek egy kortyot az italodból? – kérdezte Clarke. Aztán tüsszentett egyet. – Dög meleg van itt.

Bólintottam, és már nyúltam is a pohárért. Clarke-ot egész évben gyötörték a mindenféle allergiák, de a tünetek nyáron voltak csak igazán erejük teljében. Áprilistól októberig Clarke orra vagy be volt

dugulva, vagy folyt, ő pedig állandóan trombitált, és ezen semmilyen mennyiségű injekció vagy tablettá sem tudott segíteni. Réges-rég hozzászóltam a náthás hangjához csakúgy, mint a papírsepek állandó jelenlétéhez a zsebében vagy a kezében.

A strandolók szervezett hierarchia szerint foglaltak helyet az úszómedence körül: az életmentők a büfé közelében álló piknikasztaloknál ejtöztek, míg az anyukák meg a kisebb gyerkőcök nem tágitottak a baba- (értsd: pisi-) medence sekély vége körüli részről. Clarke meg én inkább a gyerekcsúszdák mögötti, félig árnyékban álló területet kedveltük. A menő gimis fiúk pedig – mint például Chris Pennington, aki nálam három évvel idősebb volt, és könnyűszerrel a környék, vagy ahogy akkor gondoltam, az egész világ leghelyesebb fiúja – a mély víznél lógtak. A kitüntetett hely a büfé és az úszósáv között húzódó széksor volt, melyet általában a legnépszerűbb gimis lányok foglaltak el. Az idősebb nővérem, Kirsten itt heverészett egy napozóágyon egy rikító rózsaszín bikiniben, és egy *Glamour* magazinnal legezgette magát.

Miután leosztottam a lapokat, meglepetten láttam, hogy a narancssárga bikinis lány odasétál, ahol Kirsten pihen, és elfoglalja a mellette lévő napozóágyat. Molly Clayton, Kirsten legjobb barát-nője, aki a másik oldalán ült, megböködte a nővéremet, majd a lány felé biccentett. Kirsten felnézett, aztán vállat vont, visszafeküdt, és karját az arca elé emelte.

– Annabel? – Clarke már felvette a lapjait, és türelmetlenül várta, hogy elkezdhessen megverni. – Te húzol.

– Oh – mondtam, és visszafordultam felé. – Persze.

Másnap délután a lány újra ott volt, ezúttal ezüstsínű fürdőruhában. Amikor megérkeztem, ő már berendezkedett azon a napágyon, amit előző nap még a nővérem foglalt el: kiterített törülköző, üveg

ásványvíz, magazin az ölben. Clarke-nak teniszórája volt, így egyedül voltam, amikor Kirsten és a barátnői megjelentek a strandon úgy egy órával később. Szokás szerint hangosan trappoltak be, a cipőjükkel végigcsattogva a betonúton. Amikor odaértek a szokásos helyükhöz, és meglátták a lányt, lelassítottak, majd egymásra néztek. Molly Clayton ingerültnek tűnt, de Kirsten egyszerűen csak négy székkal arrébb ment, és ott vert tanyát.

A következő néhány napon néztem, ahogy az új lány makacsul igyekezett beépülni a nővérem társaságába. Ami kezdetben pusztán székfoglalással indult, az a harmadik napra odáig fokozódott, hogy már a büféhez is követte őket. Másnap délután másodpercekkel utánuk ugrott a medencébe, és tőlük alig félméternyire taposta a vizet a fal mellett, míg ők lubickoltak, beszélgettek, és egymást fröcskölték. A hétvégeire már szüntelenül a nyomukban járt, élő árnyékként követte őket.

Igazán idegesítő lehetett. Láttam, hogy Molly vet rá néhány gonosz pillantást, és még Kirsten is megkérte, hogy legyen olyan kedves, tartsa a távolságot, amikor egy kicsit túl közel merészkedett hozzájuk a mély vízben. A lányt azonban mindez látszólag nem izgatta. Sőt mi több, újult igyekezettel próbálkozott, mintha nem számítana, mit mondanak neki, amennyiben szóba állnak vele.

– Szóval – mondta anyu az egyik vacsora alatt –, hallottam, hogy új család költözött Daughtryék házába a Sycamore utcában.

– Daughtryék elköltöztek? – kérdezte apu.

Anyu bólintott.

– Még júniusban. Toledóba. Nem emlékszel?

Apu elgondolkozott egy pillanatra.

– Ja, igen – mondta végül bólogatva. – Toledo.

– Azt is hallottam – folytatta anyu, és átadta a téstás tálat Whitney-nek, aki azonnal továbbadta azt nekem –, hogy van egy te korodbéli

kislányuk, Annabel. Azt hiszem, láttam is a minap, amikor átmentem Margie-hoz.

– Tényleg? – kérdeztem.

Anyu bólintott.

– Sötét haja van, és egy kicsit magasabb nálad. Talán láttad már a környéken.

Elgondolkoztam egy kicsit.

– Nem is tudom...

– Szóval ő az a csaj! – kiáltott fel hirtelen Kirsten. Nagy csörömpöléssel tette le a villáját. – Az a zaklató a strandról. *Tudtam*, hogy tuti sokkal fiatalabb nálunk!

– Várjunk csak! – Apu hirtelen felkapta a fejét. – Egy zaklató mázskál a strandon?

– *Nagyon* remélem, hogy nem! – mondta anyu aggódalmasan.

– Nem *olyan* zaklató – mondta Kirsten. – Csak egy csajszi, akit nem lehet levakarni. Teljesen kiakaszt. Folyton mellénk ül le, követ minket mindenhová, és egy szót se szól, de folyton fülel, hogy miről beszélünk. Mondtam neki, hogy kopjon le, de tökre nem figyel rám. Jézusom! Nem tudom elhinni, hogy csak *tizenkét* éves! Ettől még rémesebb az egész.

– Micsoda dráma – motyogta Whitney, és a villájára szúrt egy darabka salátalevelet.

Persze igaza volt. Kirsten volt a mi kis drámakirálynőnk. Az érzelmei mindig teljes hőfokon égtek, a nyelve pedig mindig teljes sebességgel forgott. Egy pillanatra se fogta be a száját, akkor se, ha teljeséggel tisztában volt vele, hogy senki nem figyel rá. Ezzel szemben Whitney hallgató volt, aminek az volt a következménye, hogy a kevés szó, amit kiejtett a száján, mindig nagyobb jelentőséggel bírt.

– Kirsten – mondta ekkor anyu –, légy kedvesebb!

– Anyu, én próbáltam! De ha látnád a csajt, megértenéd. Gáz az egész.

Anyu ivott egy korty bort.

– Nehéz dolog ám új helyre költözni, tudod? Talán nem tudja, hogyan barátkozzon...

– Ez tök egyértelmű – felelte Kirsten.

– ...ami azt jelenti, hogy a te feladatod, hogy elébe menj a dolognak – fejezte be anyu.

– *Tizenkét éves!* – mondta Kirsten, mintha ez egyet jelentene az-
zal, hogy beteg, vagy lángokban áll.

– Akárcsak a húgod – hívta fel rá apu a figyelmét.

Kirsten felkapta a villáját, és apura mutatott.

– Pontosan! – mondta.

Whitney felhorkant mellettem. Anyu persze máris felém fordult.

– Nos, Annabel – mondta –, talán tehetnél egy kis erőfeszítést, ha találkozol vele. Odaköszönhetnél neki, például.

Nem árultam el anyunak, hogy már találkoztam az új lánnyal, főként azért, mert elszornyedt volna, ha megtudja, milyen modortalanul viselkedett velem. Nem mintha ez változtatott volna a velem szembeni elvárásain. Anyu híresen jó modorú volt, és tőlünk is elvárta ugyan-
ezt, függetlenül a körülményektől. Szerinte az egész életünknek az er-
kölcsei belátásról illenek szólnia.

– Oké – mondtam. – Talán úgy lesz.

– Jó kislány – mondta anyu. Reméltem, hogy ezzel le is zártuk az ügyet.

Másnap délután azonban, amikor Clarke meg én odaértünk a strandra, Kirsten már ott volt. A napozóágya egyik oldalán Molly, a másikon pedig az új lány feküdt. Igyekeztem ezt észre sem venni, miközben helyet kerestünk magunknak, de végül odatévedt a

tekintetem, és láttam, hogy Kirsten engem néz. Tudtam tehát, mit kell tennem, amikor egy perccel később felállt, sokatmondó pillanást lövellt felém, majd elindult a büfé irányába, nyomában az új lánnyal.

– Egy perc, és itt vagyok – mondtam Clarke-nak, aki egy Stephen King-regényt olvasott, és az orrát fújta.

– Oké – felelte.

Felkeltem, megkerültem a medencét, és összefontam a karom, amikor elhaladtam Chris Pennington mellett. Egy napozóágyon feküdt, törülközővel a szemén, míg néhány haverja a medence szélén birkózott. Ahelyett, hogy lopva őt nézhettem volna – ami az úszás és a kártyavereségek elszenvedése mellett a fő elfoglaltságom volt a strandon azon a nyáron –, felkészülhettem rá, hogy a lány újra rám förmed, csak mert anyu ragaszkodott hozzá, hogy a lányaiból igazi jó szamaritánusokat faragjon. Szuper.

Beszámolhattam volna Kirstennek a korábbi kis összetűzésemről ezzel a lánnyal, de okosabb voltam ennél. Velem ellentétben ő nem riadt vissza egy kis konfrontációtól – épp ellenkezőleg, száguldott felé, csak hogy aztán teljesen maga mögött tudja. A családban a puska-
poros hordó szerepét töltötte be, és meg sem tudom mondani, hány-szor húzódtam félre, és hunyászkodtam meg pironkodva, miközben ő eladók, autóvezetők vagy számos exbarát tudtára hozta nemtetszésének különféle okait. Nagyon szerettem őt, de az az igazság, hogy néha megrémített.

Whitney ellenben rendszerint csendesen füstölgött magában. Soha nem közölte, ha valamiért dühös volt. Egyszerűen csak tudtuk. Az arckifejezéséből, abból, ahogyan a szeme acélosan összeszűkül, a nehézkes, tagolt sóhajaiból, amelyek olyan becsmélőek tudtak lenni, hogy bármilyen szó felüdülés lett volna hozzájuk képest. Amikor

Kirstennel veszekedtek – ami, tekintettel arra, hogy csupán két év korkülönbség volt köztük, elég gyakran megesett –, eleinte mindig egyoldalú vitának tűnt. Csak Kirstent lehetett hallani, ahogy véget nem érően sorolja a vádakát és sértéseket. Ha azonban jobban odafigyelt az ember, észrevette Whitney jéghideg, súlyos csendjeit és visszavágásait, melyek ritkaságuk ellenére mindig jóval kíméletlenebbül találtak telibe, mint Kirsten kavargó, örvénylő litániája.

Egyikük nyitott volt, a másik zárt. Nem csoda, hogy az első kép, ami eszembe jutott, amikor a nővéreimre gondoltam, egy-egy ajtó volt. Kirsten esetében a házunk bejárati ajtaja, amelyiken ki-be járt, többnyire egy mondat közepén, nyomában a barátnői seregletével. Whitney viszont a szobájába vezető ajtó volt, amit előszeretettel tartott csukva, hogy mindenkor elválassza magát tőlünk.

Ami engem illet, én valahová a nővéreim meg az ő erős személyiségük közé estem, az őket elválasztó hatalmas szürke terület megtestesítőjeként. Nem voltam sem merész vagy szókimondó, sem csendes vagy számító. Fogalmam sincs, hogyan tudna engem bárki is jellemezni, vagy hogy mi juthat az emberek eszébe a nevem hallatán. Egyszerűen csak Annabel voltam.

Anyu, aki szintén ellenezte a konfliktusokat, gyűlölte, amikor a nővéreim hajba kaptak.

– Miért nem tudtok egyszerűen *kedvesek* lenni egymáshoz? – rimánkodott anyu. Meglehet, hogy Kirsten és Whitney csak a szemüket forgatták, de bennem nyomott hagyott az üzenet: kedvesség mindenekfelett, mert akkor az emberek nem hangoskodnak, és nem hallgatnak el annyira, hogy az már ijesztő. Ha az ember képes egyszerűen kedves lenni, akkor egyáltalán nem kell viták miatt aggódnia. De a kedvesség nem megy olyan könnyen, ahogy az ember gondolná, különösen, mert a világ többi része annyira aljas.

Mire odaértem a büféhez, Kirsten már eltűnt (természetesen), de a lány még ott volt, és várta, hogy a srác a pult mögött kiadja a csokiját. *Na jó*, gondoltam, ahogy odaléptem hozzá. *Jöhet a nagy semmi.*

– Szia! – mondtam. Rám nézett, de semmit nem lehetett leolvasni az arcáról. – Izé, én Annabel vagyok. Most költöztetek ide, ugye? Végtelenségnek tűnő idő telt el, de ő egy szót sem szólt.

Eközben Kirsten kísértelt a lány mögött lévő női vécéből, és megtorpant, amikor meglátta, hogy „beszélgetünk”.

– Mi – folytattam, és még kellemetlenebbül éreztem magam –, mi, hát, azt hiszem, ugyanabba az évfolyamba járunk.

A lány felemelte a kezét, és még feljebb tolt a napszemüveget az orrán.

– Na és? – kérdezte ugyanolyan éles, rosszindulatú hangon, mint amikor először szólt hozzám.

– Csak azt gondoltam – mondtam –, hogy mivel, tudod, egyidősek vagyunk, esetleg lóghatnánk együtt. Vagy ilyesmi.

Újabb csend. Majd a lány megszólalt, mintegy tisztázva a hallottakat.

– Azt akarod, hogy együtt lójak. Veled.

Az ő szájából mindez olyan röhejesen hangzott, hogy azonnal elkezdtem meghátrálni.

– Mármint, nem muszáj – mondtam. – Én csak...

– Nem – szakított félbe határozottan. Aztán hátradöntött fejével felnevetett. – *Totál* ki van zárva!

Az a helyzet, hogy ha csak én lettem volna ott, ezzel vége is lett volna az egésznek. Sarkon fordultam volna, vörösödő fejjel, és visszamentem volna Clarke-hoz, tudomásul véve a vereséget. De nem csak én voltam ott.

– Na várjunk csak – mondta Kirsten jó hangosan. – Mit mondtál?

A lány hátrafordult. Amikor meglátta a nővéremet, tágra nyílt a szeme.

– Tessék? – kérdezte, és nekem óhatatlanul is feltűnt, mennyire más a hangja most, hogy nem hozzám beszélt.

– Azt kérdeztem – ismételte Kirsten, és most az ő hangja vált élessé –, hogy *mit* mondtál neki.

Ajjaj, gondoltam.

– Semmit – felelte a lány. – Én csak...

– Ez itt a kishúgom – mondta Kirsten, és rám mutatott. – Te meg igazi kis szemétláda voltál velem!

Mire idáig jutottak, már alaposan meghunyászkodtam, az arcom pedig tűzvörösre váltott. Kirsten azonban csípőre tette a kezét, ami azt jelentette, hogy még csak most kezd belelendülni.

– Nem voltam szemétláda – mondta a lány, és levette a napszemüvegét. – Én csak...

– Az voltál, és ezt te is tudod – mondta Kirsten, félbeszakítva a lányt. – Úgyhogy szépen abba lehet hagyni a mellébeszélést. Meg azt is, hogy folyton a nyomomban kullogsz, oké? Teljesen kész vagyok tőled. Gyere, menjünk, Annabel!

A földre gyökerezett a lábam, amint megpillantottam a lány arcát. A napszemüvege nélkül, ezzel a megsebzett arckifejezéssel, hirtelen tényleg *tizenkettőnek* látszott. Csak bámult ránk, miközben Kirsten megragadott a csuklómnál fogva, és elráncigált vissza a barátnőihez.

– Hihetetlen! – ismételte, én meg a medence túloldalára pillantva láttam, hogy Clarke értetlenül néz rám, miközben Kirsten lehúzott a napozóágyára. Molly pislogva felült, és gyorsan felkapta a kezét, hogy testén tartsa kikötözött bikinifelsőjét.

– Mi történt? – kérdezte, és ahogy Kirsten belekezdett a beszámolójába, visszanéztem a büfé felé, de a lánynak márt csak hült helyét

láttam. Aztán felfedeztem a mögöttem húzódo kerítés túloldalán. Meztőláb gyalogolt át a parkolón, a fejét lógatva. Az összes holmiját ott hagyta a mellettem lévő napozóágyon – a törülközőjét, a cipőjét, a táskáját, benne a magazinjával meg a pénztárcájával, és egy rózsaszín hajkefét. Vártam, hátha eszébe jutnak a cuccai, és visszafordul. Hát, nem fordult.

Egész délután ott voltak a dolgai: azután is, hogy visszamentem Clarke-hoz, és elmeséltem neki mindent. Azután is, hogy több játszma rómit lejátszottunk, és addig úsztunk, míg az ujjunkon a bőr kiázott és ráncos nem lett. Azután is, hogy Kirsten és Molly elment, és mások foglalták el a helyüket. Egészen addig, míg az úszómeszter végül bele nem fújt a sípjába, kihirdetve, hogy eljött a záróra, és Clarke meg én összepakoltunk, és távozóban végigsétáltunk a medence szélén, leégyve és éhesen.

Tudtam, hogy nem az én gondom ez a lány. Goromba volt velem kétszer is, így aztán nem érdemelte meg a sajnálatomat vagy azt, hogy a segítségére siessenek. De ahogy elmentünk a napozóágya előtt, Clarke megtorpant.

– Nem hagyhatjuk itt ezeket csak úgy – mondta, és lehajolt, hogy felvegye a cipőt, és betegye a táskába. – Ráadásul útba is esik a házuk.

Vitába szállhattam volna vele, de aztán megint eszembe jutott, ahogy a lány a parkolón át gyalogol meztőláb, egymagában. Így inkább lehúztam a törülközőt a támláról, és az enyém tetejére fektettem.

– Jól van – mondtam. – Oké.

Amikor Daughtryék házához értünk, megkönnyebbülten láttam, hogy az ablakok sötétben tátonganak, és nem áll autó a felhajtón. Így egyszerűen csak ott hagyhattuk a lány dolgait, és ezzel le is tudhatuk az ügyet. De amikor Clarke lehajolt, hogy a bejárati ajtónak támassza a táskát, az kinyílt, és hirtelen ott állt a lány.

Levágott végű rövidnadrág volt rajta, meg egy piros póló, és a haja lófarokban lógott. Semmi napszemüveg. Semmi magas sarkú szandál. Amikor meglátott minket, elvörösödött.

– Hello! – mondta Clarke, egy kis kínos csend után. Aztán tüsszentett, és még hozzátette: – Elhoztuk a cuccaidat.

A lány egy pillanatig csak bámult rá, mintha nem értené, mit mond. Clarke bedugult orrának köszönhetően ez valószínűleg így is volt. Lehajoltam, felkaptam a táskát, és átnyújtottam neki.

– Ezt a strandon hagyta – mondtam.

A táskára nézett, majd rám, és óvatos kifejezés ült ki az arcára.

– Oh – mondta, és elvette. – Köszí.

Elhúzott mögöttünk néhány kölyök a bringáján, és közben hangosan kiabáltak. Aztán újra csend lett.

– Édesem! – hallottam egy hangot kiszólni a lány mögötti sötét folyosóról. – Jött valaki?

– Minden oké – szolt vissza a lány a vállá fölött. Aztán lépett egyet előre, becsukta maga mögött az ajtót, és kijött a verandára. Gyorsan ment el mellettünk, mégis kiszúrtam, hogy a szeme vörös és dagadt. Sírt. És hirtelen, mint oly sokszor, meghallottam a fejemben anyu hangját: *Nehéz dolog ám új helyre költözni. Talán nem tudja, hogyan barátkozzon.*

– Figyelj! – mondtam. – Ami a nővéremmel történt...

– Minden rendben – szakított félbe. – Nincs semmi baj. – De közben a hangja elcsuklott egy leheletnyit, majd hátat fordított nekünk, és a szájához emelte a kezét. Csak álltam ott, és fogalmam sem volt, mit kéne tennem. Clarke-ra néztem, és láttam, hogy már a rövidnadrágja zsebében kotorászik, hogy előbányássa onnan az örökké jelen lévő tízes csomag papírzsepijét. Kivett egyet, és a lány

felé nyújtotta. Egy pillanattal később a lány elvette tőle a zsebken-
dőt, és az arcához szorította.

– Clarke vagyok – mondta Clarke. – Ez meg itt Annabel.

Az elkövetkező években mindig ehhez a pillanathoz tértem vissza. Én és Clarke, a hatodik osztály utáni nyáron ott állunk a lány mögött, aki hátat fordított nekünk. Annyi minden alakulhatott volna másképp az életben, mindannyiunk életében, ha akkor valami másként történik. De akkor és ott, ez is csak olyan volt, mint bármely egyéb pillanat: tovasuhanó, jelentéktelen. A lány visszafordult felénk, már nem sírt – valójában meglepően jól összeszedte magát –, és ránk nézett.

– Sziasztok! – mondta. – Sophie vagyok.

Második fejezet

– SOPHIE!

Végre elérkezett az ebéidő, ami azt jelentette, hogy legalább a felén túljutottam már az első iskolában töltött napnak. Körülöttem a folyosó zsúfolt volt, és zsbongó, de még az öltözőszekrények ajtóinak csapódásán és a hangosbemondó különféle bejelentéseinek bűgásán át is kristálytiszta hallottam Emily Shuster hangját.

Végignézttem a folyosón a főlépcső felé, és naná, hogy épp felém tartott. Vörös haja fel-le ringott a tömegben. Amikor végre előbukkant úgy fél méterre tőlem, futólag összetalálkozott a tekintetünk. Aztán gyorsan ment tovább, végig a folyosón, oda, ahol Sophie várt rá.

Emily először az én barátnőm volt, ezért azt gondoltam, hogy talán, de csak talán, még most is az. De nem. A vonalakat meghúzták, és most már biztosan tudtam, hogy én kívül rekedtem.

Természetesen voltak más barátaim. Vagy a suliból, az óráimról ismertem őket, vagy a Lakeview Modellügynökségről, ahol évek óta dolgoztam. Azonban nyilvánvalóvá vált, hogy a nyár alatt magamra kirótt önkéntes elszigeteltség hatékonyabbra sikeredett, mint

korábban hittem. A történetek után azonnal teljesen elvágtam magam mindenkitől. Úgy okoskodtam, hogy ez sokkal biztonságosabb, mint kockáztatni, hogy az emberek elítéljenek. Nem vettem fel a telefont, és kitértem az ismerősök elől, amikor megláttam őket a bevásárlóközpontban vagy a moziban. Nem akartam beszélni a történeteikről, és a legbiztonságosabbnak az tűnt, ha egyáltalán nem beszélek. Azonban mindez azt eredményezte, hogy egész délelőtt, amikor megálltam oda-odaköszönni ismerős lányoknak, vagy odamentem a csoportokban beszélgetőkhöz, azonnal megfagyott körülöttem a levegő. Tartózkodásuk kitartott egészen addig, amíg valamilyen ürüggyel odébb nem álltam. Májusban az volt az egyetlen vágyam, hogy egyedül lehessenek. Hát most teljesült a kívánságom.

Na persze szemernyit sem segített, hogy eddig Sophie-val barátkoztam. Azzal, hogy együtt lógtam vele, én is részese lettem minden sértésnek, durvaságnak és más bűnnek, amit elkövetett – márpedig ezekből akadt bőven –, így a legtöbb diák nem sietett a keblére ölelni. Azoknak a lányoknak a szemében, akiket Sophie inzultált és kiközösített, miközben én csak álltam ott, és nem tettem ellene semmit, teljesen megérdemeltnek tűnt, hogy ugyanezt visszakapjam. Ha Sophie-t nem tudták kiközösíteni, hát beérték velem is.

Az aula felé indultam, és megálltam az iskolaudvarra néző üvegajtók hosszú sora előtt. A különféle klikkek – a focista fiúk, az elvont csajok, a geek arcok, a nihilisták – a füves területeken és a járdákon szóródtak szét. Mindenkinek megvolt a helye, és egykor én is tudtam, hol van az enyém: a hosszú fapadon, a nagy sétány mellett, ahol most Sophie és Emily ült. Most viszont már abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán kimenjek-e.

– Újra eljött az idő! – szólalt meg valaki mögöttem fejhangon. Ezt kirobbanó nevetés követte, és amikor megfordultam, egy csapat

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

focijátékost láttam, akik az elülső irodánál tébláboltak. Egy magas, rasztahajú fiú azt utánozta, ahogy a kezem a srác felé nyújtom a reklámban, míg a többiek vihogtak. Tudtam, hogy csak hülyéskednek, és máskor talán nem is zavart volna. De most éreztem, hogy elvörösödik a fejem, ahogy kilöktem az ajtót magam előtt, és kiléptem.

Jobbra egy hosszú, alacsony téglafal húzódott, így elindultam afelelő helyet, bármilyen helyet keresve, ahová leülhetnék. Csak két ember ült a fal tetején, és a távolság épp elég nagy volt köztük, hogy egyértelmű legyen, nincsenek együtt. Az egyikük Clarke Reynolds volt. A másik pedig Owen Armstrong. Nem volt túl sok választásom ülőhely vagy társaság tekintetében, így leültem közéjük.

Éreztem a téglák melegét a csupasz lábamon, miközben az anyu által aznap reggel csomagolt elemózsia kicsomagolásával foglaltam el magam: pulykahús egy szelet kenyéren, ásványvíz meg egy kopsz őszibarack. Lecsavartam az ásványvizes üveg kupakját, jó nagyot kortyoltam, és végül engedélyeztem magamnak, hogy körbenézzek. Amint a padra pillantottam, láttam, hogy Sophie engem néz. Amikor összetalálkozott a tekintetünk, szűk mosolyra húzta a száját, megrázta a fejét, majd félrenézett.

Szánalmas, hallottam a hangját magamban, de aztán félrelöktem ezt a gondolatot. Éppenséggel én sem akartam mellette ülni. Igaz, ami igaz, azt se hittem volna soha, hogy a jelenlegi társaságban találom magam. Egyik oldalamon Clarke-kal, a másikon a Suli Legdühösebb Srácával.

Clarke-ot legalább ismertem. Régebben, legalábbis. Viszont az Owen Armstronggal kapcsolatos összes információt a távolból gyűjtöttem be. Mint például azt, hogy magas és jó kötésű, széles vállakkal és izmos bicepszsel. Mindig vastag gumitalpú bakancsban járt, amitől még természetesebbnek tűnt, a lépteit pedig még nehezebbé